

Skoro ráno sme sa s Paximom aj Erudicom vybrali na cestu. Jaskyňu – ten nádherný svet stvorený pre nás, sme opúšťali s veľkou túžbou vrátiť sa čo najskôr. Po niekoľkých hodinách sme opustili púšť a neznámym otvorom v skalnatom útese nepriechodných hôr obkolesujúcich púšť sme sa dostali do spleti chodieb a nádherných jaskýň najrôznejších farieb, ktoré som nikdy v živote nevidel. Zastaviť sa a pokochať tou krásou však nebolo kedy, pretože Erudicus sa veľmi ponáhlal.

Keď sme vyšli na opačnej strane hôr, slnko už zapadalo a my sme sa ocitli na nádhernom zrúce vrchu, z ktorého bolo vidno v diaľke v údolí malú dedinku. „Ned'aleko tu v lese sú staré pustovne,“ – ozval sa Erudicus, „každý bude žiť zo začiatku sám a pravidelne bude chodiť ku mne ráno pre úlohy, ktoré bude ten deň vykonávať.“ V ten večer som zaspával sám vo svojej novej pustovni. Nemohol som zaspáť od radosti – tak veľmi som sa tešil na nový život, ktorý práve začínal... Skoro ráno, ešte pred východom slnka, som utekal ako malé nedočkavé dieťa k Erudicovi. Čakal ma pred svojou pustovňou, akoby očakával môj skorý príchod. „Dnes bude tvojou úlohou načúvať Ježišovým slovám v modlitbe“ – vyšlo náhle z jeho úst, „A pamätaj: Čo dostaneš, nedostaneš iba pre seba!“ A tak, keď som sa vrátil do svojej pustovne, vrhol som sa na kolená a začal sa v modlitbe rozprávať s Ježišom. Netrvalo dlho a hlboko vo svojom srdci som precítil, ako ma Boh miluje a pre svoju lásku ku mne mi odpustí všetko, aj to najhoršie, čím by som sa prehrešil voči nemu alebo ľuďom. Premkla ma nesmierna radosť. Zrazu ma však vyrušilo klopanie na dvere. Pri dverách stála neznáma žena, ktorú viditeľne niečo trápilo. Smutne odvetila na môj spýtavý pohľad: "Mohla by som sa s vami porozprávať?" Začal som sa všelijako vykrúcať, že mám ešte veľa modlitieb, že ak má niečo dôležité nech príde trochu neskôr. Žena pochopila. Zvesila hlavu a pomalým krokom pokračovala vo vlekkej chôdzi smerom k neďalekému lesu. Hneď ako som zatvoril dvere, celý natešený som sa vrhol znovu

na kolená a čakal, čo mi Boh zjaví teraz. Netrvalo dlho a zaliala ma obrovská istota toho, že ako Boh odpúšťa mne aj to najhoršie, mám aj ja odpúšťať svojim bližným ich poklesky a nedostatky, akokoľvek sú veľké a zlé, a to nezištne a neustále. „Erudicus bude mať zo mňa radosť, keď mu to všetko opíšem!“ – pomyslel som si, no vtom ma opäť vyrušilo klopanie na dvere. S nevôľou som vstal z mojej extázy, a pomaly ako to len šlo som podišiel k dverám pozrieť, kto klopal. Pri dverách stál muž v stredných rokoch so zamysleným pohľadom človeka. Na jeho očiach bolo vidno boj v duši, chaos a veľkú prosbu o pomoc. Ja som sa však opýtal na dôvod jeho návštevy tak nevlúdne, že aj bez vysvetľovania pochopil, že neprichádza vo vhodnú chvíľu. Zamrmal len polohlasne: "Chcel som len..." Čo vlastne chcel už nebolo rozumieť, lebo sa rýchlo obrátil a pokračoval v ceste k lesu podobne ako žena pred ním. Ešte sa stihol obrátiť a ospravedlniť. Potom už zmizol v lese. "Ach, to je ale deň! Nevedia si nájsť vhodnejší čas?" Krútiac hlavou som zavrel za sebou dvere s túžbou znovu sa vrhnúť na kolená a pokračovať v modlitbe. Keď som sa však obrátil, oproti mne stál Ježiš v nádhernej žiare, no so smútkom a výčitkou v tvári. "Ach, ty nechápavý a ľarbavý srdcom..." – ozval sa Ježiš, „Agapeon, nepovedal som ti, ako ťa milujem, aj keby si vykonal tie najhoršie zločiny na svete?" S radosťou som rýchlo prikývol. "Prečo si to potom nepovedal tej žene, ktorú som za tebou poslal ja? Včera ju našiel jej manžel s iným mužom. Nepochopil, že ju k tomu ten muž donútil úskokmi a ona nešťastná nevedela ako sa brániť. Podľahla. Manžel jej to nedokázal odpustiť, hoci ju veľmi miluje. A ona jeho tiež. Ale dnes po mučivom mlčaní, už nedokázala uveriť, žeby jej niekedy v živote odpustil, a nedokáže uveriť ani tomu, že jej odpustím ja, jej Boh, ktorý som za ňu zomrel. Mal si jej povedať, že moja láska je väčšia ako akýkoľvek hriech. Ak ho skutočne ľutuje, ja jej odpustím..." Hlavou mi prebehla trpká spomienka na chvíľu, keď som ju pri dverách kvôli modlitbe odmietol. Striaslo ma... "A to ďalšie, čo som ti povedal, že ak ti ja odpúšťam všetko, aj ty máš odpustiť iným čokoľvek aj to najhoršie..." – pokračoval Ježiš, „to patrilo tomu mužovi, ktorý ti zaklopal na dvere. To ja som ho poslal týmto smerom. On je manželom tej ženy. Utekal za ňou, pretože ju nechcel stratiť, ale strašne bojoval s obrovským sklamaním. Bolelo ho to, chcel odpustiť, ale nedokázal. Jemu si mal povedať, ako veľmi ho milujem, koľko toho som mu už odpustil, že aj on má svojej žene odpustiť čokoľvek. Určite by si ho presvedčil. Všetko som v jeho srdci pripravil. Stačilo mu povedať pár slov. Práve teraz sa stretli v lese a o chvíľu sa veľmi pohádajú. Muž nedokáže odpustiť a žena prestane veriť tomu, že sa to ešte niekedy dá do poriadku. Život pre ňu stratí zmysel. S veľkým plačom sa rozbehne preč od manžela na neďaleký zráz vrchu odkiaľ sa vrhne dolu a ukončí svoj život. A jej manžel, keď sa dozvie, čo sa stalo, upije sa k smrti. Život obidvoch skončí v nešťastí... Ach, Agapeon, čo si to len urobil? Naveky budeš zodpovedný za tieto duše, ktoré si mal prijať a odovzdať im to, čo si prijal odo mňa. Stačilo tak málo..." Kristus sklonil hlavu. Jeho slza spadla s obrovským rachotom na zem pustovne. Náraz rozbil moju stuhnutú tvár ľútosťou. Vrhol som sa so srdcervúcim plačom na zem pred Ježiša. Zrazu som sa prudko zdvihol zo zeme a zakričal v behu z pustovne: "Ježišu, daj mi veľkú silu a rýchlosť. Poznám ten zráz. S Erudicom sme včera tadiaľ šli skratkou. Pokúsim sa ju..." "Posledné slová mi zamreli v hrudi od úzkosti a túžby stihnúť nestihnuteľné. "Musím, Ježišu, musím... Ešte rýchlejšie... Rýchlo!" Behalo mi hlavou pri urputnom behu skratkou na zráz vrchu. Z diaľky som videl bledú tvár ženy približujúcej sa pomaly k priepasti. Ešte jeden krok a... jediná sekunda... jediná stačila, aby som ju zachytil... Neskoro. "Nieeee!" - vydralo sa z mojich úst. Posledné, čo mi zostalo v rukách bol okraj jej šiat. Ten sa však odtrhol... a ja som s prázdnyimi rukami padol na zem v plačlivom krči, ktorý už nik nemohol zastaviť.

Agapeon 12 - Jediný okamih

Napísal Balek Robert

Piatok, 25 December 2009 11:18

"Si to naozaj ty, muž môj? Ruku, rýchlo! Podaj mi ruku!" zazvonilo mi zrazu v ušiach. Nahol som sa cez okraj priepasti. Žena visela na malom zakrpatenom stromčeku, ktorý vyrastal z okraja zrúzu. Dúfala totiž, že to boli ruky jej milujúceho a odpúšťajúceho manžela, ktorý ju pribehol zachrániť a zachytiť za okraj šiat, a chytila sa rýchlo úbohých vetvičiek stromčeka tak, ako sa chytila tejto poslednej nádeje v jeho odpustenie. "Vďaka Bohu!" - zaznelo z mojich úst a rýchlo, ako nikdy v živote som sa načiahol, zachytil jej ruku a vytiahol ju so všetkou silou, čo mi ešte zostala, ku sebe. S radosťou zmiešanou s plačom šťastia nad znovu nájdeným strateným pokladom, som začal žene rad radom rozprávať o všetkom, čo sa prihodilo v pustovni pred pár minútami. Rozprával som s hanbou, no s veľkou vďačnosťou v srdci – tak úprimne zo srdca ako nikdy v živote, až sme nakoniec plakali obaja radosťou a šťastím... Žena nakoniec predsa len uverila, že jej priestupok jej Boh odpustil, že o všetkom vedel a napriek tomu ju za to neodsúdil. Pokračoval som však ďalej a povedal som jej aj to, čo som mal povedať jej manželovi. Pri poslednej vete ma však vyrušil usedavý plač, ozývajúci sa od neďalekého stromu. Bol to jej manžel. Ako totiž odchádzal nahnevaný z lesa, začul prenikavý výkrik: "Nieeee!" smerom od zrúzu vrchu. Pochytila ho hrozná predtucha. Ako pomätený utekal k vrchu presviedčajúc sa, že to určite nebola jeho žena... Keď pribehol uvidel ma, ako vyťahujem jeho ženu spod zrúzu a v plači jej čosi vysvetľujem. Priblížil sa a vypočul si všetko, čo Ježiš hovoril o jeho žene a o ňom... Na konci už nevydržal - slzy zaliali jeho tvár, veď jeho tvrdosť mohla zabiť jeho milovanú ženu. Po tomto všetkom sme si všetci traja padli do náručia. Ešte dlho potom sme sa rozprávali. Od toho dňa som už nikoho od svojich dvier neodohnal a čo som v modlitbe od Ježiša dostal, snažil som sa rozdávať. Ktovie, možno žijem pre jediný okamih, v ktorom nebudem pozeráť na to, aký budem trápny, ako sa veľmi ponáhľam, ako mám veľa práce, a zachránim tak niekomu život.

To čo si dostal, dostal si preto, aby si to dával ďalej.

*Ludia niekedy potrebujú možno práve od teba počuť o Božej láske, milosrdenstve, odpustení...
Nepremárni túto príležitosť...*

Tvoja misia začína teraz, na tomto mieste, kde sa práve nachádzaš. Netráp sa tým čo máš hovoriť, povedz si: "Duch Svätý, tak teraz hovor, dávam ti priestor!"

P. Robert Balek SVD